

[Aage Fogh.]

at man derefter skal lade realkreditkommissionen gøre sig endeligt færdig og komme med alle de udmærkede forslag, der vil kunne fremsættes til afhjælpning af kreditmangelen inden for erhvervslivet.

Må jeg angående det foreliggende lovforslag først sige, at bestemmelsen om at fastsætte en aldersgrænse for visse funktionærer i kreditforeningerne er jeg tilhænger af, men jeg synes, det må være nederdrægtig ubehageligt for den højtærede minister, at han skal have afgørelsen om, hvorvidt en direktør eller en anden medarbejder kan fortsætte. Det havde været langt behageligere for ministeren, om der var en bestemt regel, der sagde, at når den og den aldersgrænse var nået inden for et område, så faldt man for den og kunne ikke deltage i ledelsen mere. Vi har i og for sig eksempler nok fra praksis, der viser, at det var ønskeligt, om vi havde en sådan bestemmelse.

Så er der bestemmelsen om ophævelsen af den 10 pct.s regel, der blev indsat i loven i 1936. Det er jeg også tilhænger af. Men på det område ønsker jeg noget mere vidtgående, nemlig at besætning og inventar helt adskilles fra jord og bygninger ved belåning. Det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen sagde, at i øjeblikket udgør værdien af besætning og inventar 50 pct. af værdien af jord og bygninger, og disse værdid dele er yderst flygtige. Derfor er der ingen chance for, at en kreditforening, der har hovedsæde i København og belåner alle landejendomme på øerne, skulle kunne give ret store lån i de værdier, der står i besætning og inventar, netop fordi de er så flygtige og usikre; den vil holde sig til jorden og bygningerne alene. Man bør sikkert, hvis man ønsker disse værdier belånt, så det betyder noget reelt, udskille og belåne dem gennem lokale kreditinstitutioner.

Altså, jeg anerkender det fremskridt, den højtærede boligminister stiller forslag om, men det tilfredsstillende ingenlunde flertallet, vil jeg tro, i realkreditkommissionen i henseende til det, man havde tænkt sig.

Så er der de problemer, der løses under punkterne 7 og 8, der, så vidt jeg kan se, ikke er behandlet i realkreditkommissionen, og jeg har heller ikke noget materiale, så jeg helt ud kan bedømme virkningen af

disse bestemmelser. De ser i og for sig meget rimelige ud, men jeg vil gerne se noget nærmere på dem i udvalget; på nuværende tidspunkt kan jeg kun fremsætte ønske om, at vi får lejlighed til at se på disse bestemmelser i udvalget og derefter bedømme virkningerne af dem.

Jeg vil derefter gerne fremsætte et par almindelige bemærkninger om vor lånepolitik i det hele taget.

Der er næppe nogen tvivl om, at en betingelse for, at man overhovedet kan få en tilfredsstillende belåning for landbrugs-erhvervet gennem disse kanaler, er, at vi får en anden diskonto i Danmark. Når vi kører med en pengepris på 7 pct. — eller dér i nærheden — på det offentlige marked, er der ikke store chancer for, at man kan bruge vore gamle pengeinstitutter, fordi vi dér normalt vil komme ned på kurser, der er så lave, at praktikere, landbrugere og håndværkere, og hvem der har brug for penge, ikke vil gøre brug af disse lån. Jeg vil gerne understrege, at i øjeblikket er forholdet ikke det, at man inden for landbruget mangler værdier at sætte i pant. De undersøgelser, vi har foretaget i realkreditkommissionen, viser med al ønskelig tydelighed, at ca. to tredjedele af landbrugets værdier i dag er ubelånt. Jeg i hvert fald kan ikke huske, at vi nogen sinde tidligere har haft det forhold. Det er altså ikke værdier, vi mangler, men vi mangler lånemuligheder på rimelige vilkår. Jeg synes, dette forhold animerer stærkt til, at vi prøver på at lægge vor økonomi sådan til rette, at vi får en lavere rente, eftersom den højere rente medfører stagnation ude i erhvervslivet, og den medfører arbejdsløshed i øjeblikket, først og fremmest ude i landdistrikterne. Det må da vist være højest ubekvemt og ubehageligt ikke mindst for en socialdemokratisk regering at konstatere den kolossale ledighed, der har været ude i disse landdistrikter, hvor der i og for sig er arbejde nok, når bare pengemarkedet var afpasset efter de forhold, der forefindes derude. Derfor vil jeg stærkt opfordre til, at man har opmærksomheden henvendt på disse ting.

Jeg ved meget vel, at man i denne forbindelse vil sige, at det må også afhænge af, hvilke fremtidsmuligheder landbruget har, og hvis den tanke, der er ført frem fra